

Arrest

nr. 161 337 van 3 februari 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Montenegrijnse nationaliteit te zijn, op 12 augustus 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 juli 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 december 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 16 december 2015.

Gelet op de beschikking van 8 januari 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 januari 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. VANBESIEN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1.1. Verzoekster gaf tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal uitdrukkelijk aan persoonlijk geen problemen, met wie dan ook, te hebben gekend in, en geen vrees te koesteren ten aanzien van Montenegro, haar land van herkomst (gehoorverslag CGVS 9 februari 2015, p. 26, 27 en 33).

1.2. In zoverre verzoekster haar asielaanvraag (alsnog) steunt op de(zelfde) motieven die door haar partner B.K. werden uiteengezet, wijst de Raad op hetgeen in het kader van diens asielaanvraag werd beschikt (zaak 176 624), met name:

“Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd omdat (i) de verklaringen van verzoeker en van zijn familieleden over hun recent verblijf/leven in Montenegro geenszins overtuigen en ze evenmin enig begin van bewijs voorleggen ter staving van hun beweerde jarenlange verblijf in Montenegro, (ii) niet het minste geloof kan gehecht worden aan zijn aangaande Montenegro aangebrachte asielmotieven, (iii) de actuele situatie van de Roma in Montenegro op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin inhoudt en evenmin gelijkgesteld kan worden met ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, (iv) de Montenegrijnse autoriteiten voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de vreemdelingenwet, (v) hij niet in het bezit is van enig document waaruit zijn werkelijke identiteit en zijn werkelijk afkomst/nationaliteit blijkt en hij geen eensluidende verklaringen heeft afgelegd over het bezitten van de Servische dan wel Kosovaaarse nationaliteit, (vi) de actuele situatie van de Roma in Kosovo op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin inhoudt en evenmin gelijkgesteld kan worden met ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, (vii) de Kosovaaarse autoriteiten voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de vreemdelingenwet, en (viii) het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening op zich geen vervolging inhouden in vluchtelingenrechtelijke zin noch gelijkgesteld kunnen worden met ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat alle motieven waarop de commissaris-generaal zich baseert om te besluiten tot voorgaande bevindingen duidelijk blijken uit de stukken in het administratief dossier en dat deze motieven deugdelijk zijn. Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen valabele argumenten bij die de desbetreffende vaststellingen weerleggen. Hij komt immers niet verder dan het poneren van een vrees voor vervolging, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het minimaliseren en vergoelijken van de gedane vaststellingen.

In de mate verzoeker beweert dat er bij zijn broer E., zijn vrouw en zijn moeder sprake zou zijn geweest van een communicatieprobleem met de tolk, wijst de Raad er op dat, indien ze tolken- of taalproblemen ondervonden, het hun verantwoordelijkheid is om dit tijdig te signaleren en eventuele fouten met de nodige precisie aan te duiden en te corrigeren. Uit het administratief dossier blijkt echter dat zowel zijn broer, zijn vrouw als zijn moeder verklaard hebben de tolk goed te hebben verstaan. Ook verzoeker verklaarde de tolk goed te hebben verstaan. Waar uit het gehoorverslag van 9 februari 2015 blijkt dat verzoekers vrouw inderdaad moeite had om een vraag te begrijpen, stelt de Raad vast dat deze vraag op een andere manier werd herhaald teneinde het verstaanbaar te maken voor A.E.. Het interview is verder vlot verlopen, zij heeft alle vragen begrepen en kon erop antwoorden, en er stelden zich verder geen problemen met de tolk.

Waar verzoeker de in de bestreden beslissing gedane tegenstrijdigheden tevens wijt aan de gezondheidsproblemen van zijn moeder, dient uit de door haar neergelegde medische attesten te worden vastgesteld dat zij gekend is met astma bronchiale en actueel een brommende en piepende ronchi vertoont. Hieruit kan geenszins worden afgeleid dat zij lijdt aan geheugen- en/of concentratieproblemen die haar ervan zouden weerhouden om geloofwaardige verklaringen af te leggen, ontdaan van incoherenties zodat de vastgestelde tegenstrijdigheden onverkort overeind blijven. Waar verzoeker de algemene situatie in Montenegro en Kosovo betwist en rapporten bijbrengt om aan te tonen dat de situatie er veel ernstiger is dan de commissaris-generaal probeert voor te houden, dient vooreerst opgemerkt te worden dat deze informatie in dezelfde lijn ligt als de informatie van verweerder. Verzoeker brengt bijgevolg geen stukken bij die de informatie van verweerder in een ander daglicht stelt en aan toont dat de eruit gedane gevolgtrekkingen onjuist zijn. Bovendien volstaat dergelijke verwijzing niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees en dit risico dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke.

Voorgaande vaststellingen volstaan om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Bijgevolg lijkt verzoeker niet aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst.”

1.3. Bijgevolg lijkt verzoekster niet aan te tonen dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar haar land van herkomst.

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 1 december 2015, verwijst verzoekende partij naar haar verzoekschrift en stelt zij dat daaruit blijkt dat de situatie voor de Roma ernstig en schrijnend is. Verzoekende partij vervolgt dat de bronnen waarnaar zij verwijst aantonen dat de situatie voor de Roma, zoals verzoekende partij en haar familie, door de commissaris-generaal wordt onderschat. Verzoekende partij besluit dat zij in angst leven en schrik hebben om teruggestuurd te worden naar Montenegro.

Betreffende verzoekende partij haar betoog dat zij in angst leven en schrik hebben om te worden teruggestuurd naar Montenegro, herhaalt de Raad dat verzoekende partij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal uitdrukkelijk aangaf persoonlijk geen problemen, met wie dan ook, te hebben gekend in, en geen vrees te koesteren ten aanzien van Montenegro, haar land van herkomst (gehoorverslag CGVS 9 februari 2015, p. 26, 27 en 33), een vaststelling welke ze niet lijkt te betwisten, minstens geenszins ontkracht of weerlegt, waardoor deze onverminderd gehandhaafd blijft.

Een algemene verwijzing naar (algemene informatie omtrent) de situatie van de Roma in het land van herkomst (dan wel elders) volstaat niet om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of dit risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekende partij blijft hier in gebreke.

Verzoekende partij beperkt zich tot het verwijzen naar haar verzoekschrift en de situatie van de Roma, zonder echter daadwerkelijke en concrete opmerkingen te formuleren aangaande de in de beschikking van 1 december 2015 opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Ze brengt geen valabele argumenten bij die de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen). Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar haar land van herkomst.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie februari tweeduizend zestien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS